

เด็กหญิงคิ้วแหลม

ตัวยติง เด็กหญิงที่เคยซุกซนในวันวาน มาวันนี้ เด็กวัยแปดขวบอย่างตัวยติงกลับกลายเป็นเด็ก เงียบขรึมทุกวัน เธอจะเล่นคนเดียวเก็บตัวเงียบอยู่ภายในบ้าน แม้จะถูกเรียก ถกชวนจากเพื่อนๆ วัยเดียวกัน ตัวยติงก็ไม่ยอมออกไปเล่นกับเพื่อนๆ เหมือนก่อน จนมารดาที่คอยเฝ้าจับตาดูอยู่ห่างๆ เริ่มแปลกใจในความเปลี่ยนแปลงของลูกสาว

“วันนี้ไม่ออกไปเล่นกับเพื่อนข้างหอรอกหรือจ๊ะ” ผู้เป็นแม่เอ่ยถามเมื่อเห็นตัวยติงหอบกระดาดฯ สิพุกันเตรียมระบายเล่นที่กลางบ้านเหมือนทุกวัน

“ไม่ไปคะแม่” ตัวยติงเงยหน้ามาตอบ แล้วก็มลงจัดแจงข้าวของที่หอบมาลงพื้นต่อไป เธอวางกระดาดฯ เตรียมร่างภาพต่างๆที่ต้องการแล้วนั่งขัดสมาธิ เทก่่องสี หยิบดินสอ

สาเหตุที่เด็กหญิงไม่ยอมออกจากบ้าน เพราะเธอไม่อยากเจอผู้คน ตัวยติงเพิ่งพบว่า คิ้วของเธอทั้งยาวทั้งแหลมผิดปกติจากเพื่อนๆ ตัวยติงและอายุที่เธอมีคิ้วแหลมๆ อยู่ใบบหน้า

แม้ว่าใครๆจะชื่นชมในความไม่เหมือนตรงนี้ แต่ตัวยติงกลับคิดว่ามันเป็นสิ่งประหลาด ที่ไม่น่าชื่นชมเลยสักนิด คนพวกนั้นก็แค่พูดเอาใจ โดยเฉพาะพ่อกับแม่ ที่ชื่นชมคิ้วแหลมๆที่ยาวเพื่อยของเธอเสีย จนตัวยติงรู้สึกเบื่อกับความสวยงามที่พ่อแม่บอก

“วาดภาพอะไรจะลูก”

“คนสวยคะแม่”

“ตรงไหนที่สวยจ๊ะ” ผู้เป็นแม่เอ่ยถามขณะเดินมานั่งข้างๆ

“ตรงนี่คะ...” ตัวยติงชี้ดินสอจิ้มชี้ตรงที่คิ้วของเด็กหญิงในภาพวาดที่เธอวาด “คิ้วเขาไม่ยาวเพื่อยแบบหนู”

“แล้วทำไมตัวยติงมองคนคิ้วไม่ยาวว่าสวยกว่าคิ้วยาวล่ะ” ผู้เป็นมาตั้งคำถาม มองสีหน้าเศร้าของลูกสาวอย่างเข้าใจ

“คิ้วเขาเหมือนคนอื่นๆ สวยเหมือนคนอื่นๆ”

“ถึงคิ้วลูกไม่เหมือนใคร แต่ลูกสาวของแม่น่ารักเหมือนเด็กๆ รุ่นเดียวกันทั่วๆ ไปนะคะ”

“ไม่ค่ะแม่ หนูไม่ชอบมันเลย...หนูจะทำยังไงกับคิ้วตัวเอง หนูอายุคนอื่น อายที่มีคิ้วไม่เหมือนใคร”
เด็กหญิงเงยหน้าถามพลางรอคำตอบ

คนเป็นแม่ดึงศีรษะของลูกสาวมาแนบอก

“คิ้วเรายาว แต่เราก็ไม่ได้ไปทำความเดือนร้อนให้ใครนี่ แล้วลูกจะเก็บมาเป็นปมด้อยของตัวเองทำไมกัน
ล่ะลูก อย่าคิดมากแล้วออกไปเล่นกับเพื่อนๆเหมือนเดิมนะคะลูก”

เด็กหญิงถอนหายใจ “แต่หนูอยากมีเหมือนคนอื่นๆเขาเนี่ยคะ”

“ถ้าเรามีเหมือนคนอื่นไม่ได้ เราก็ต้องทำใจยอมรับ แล้วอยู่กับมัน พอใจในสิ่งที่เรามีนะจ๊ะ เราจะได้มี
ความสุข”

เด็กหญิงทำหน้าหม่น พูดอย่างน้อยอกน้อยใจ “แม่ไม่เข้าใจหรอก แม่ไม่ได้มีคิ้วยาวๆประหลาดๆเหมือน
นี่”

“ไ้รักแม่...ดูนี่สิจ๊ะ”

ต้อยตึงมองหน้าแม่ แล้วเธอก็ต้องแปลกใจที่เห็นแม่ยิ้ม ขณะเสยผมตัวเอง เด็กหญิงเห็นคิ้วของแม่ที่ยาว
เหมือนคิ้วของเธอเลย

“คิ้วแม่!”

“ใช่จ๊ะ แม่ก็มีคิ้วยาวๆ เหมือนต้อยตึง แต่เห็นไหมจ๊ะ แม่ก็ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้ แม่มีต้อยตึงที่น่ารัก
มีทุกอย่างที่ต้องการ แม่มีความสุขเพราะเคยไม่ได้คิดถึงสิ่งที่เราไม่มีเหมือนคนอื่น”

“แล้วหนูจะทำยังไงล่ะคะ” เด็กหญิงทำหน้าเศร้าอีก “ก็หนูอายุ ไม่คิดเหมือนแม่นี่คะ”

แม่ลูบหัวต้อยตึงเบาๆ พลาบพูด

“แม่อยากให้คุณจำไว้สักอย่างว่า เราเกิดมาก็เจอปัญหาหมด ถ้าเราคิดว่าเรื่องพวกนั้นเป็นปัญหา แต่

ปัญหามันมีไว้ให้เราแก้ไข เอาเวลาที่เรากลุ้มใจเรามาคิดแก้ปัญหาดีกว่า แก้ไขได้ไว เราจะได้มีความสุขไว
แล้วไม่ต้องกลุ้มใจกับปัญหาอีก”

“แก้ปัญหาหรือคะแม่”

“ใช่จะ...แก้ปัญหาแล้ว เราจะไม่เห็นว่ามันเป็นปัญหาอีก”

“งั้นเดี๋ยวหนูมานะคะแม่”

ต้องตั้งพูดจบก็วิ่งเข้าไปในห้อง หยิบกรรไกรมาแล้วยื่นส่องกระจก พลองยิ้มแก้มปลื้มขณะเมื่อลงมือตัดหาง
คิ้วที่ยาวเกินออกมาจนสำเร็จ เมื่อเรียบร้อยแล้ว เด็กหญิงก็ออกออกจากห้อง

“หนูออกไปเล่นกับเพื่อนนะคะ”

“จะลูก...แต่อย่าออกไปเล่นจนลืมกลับมาทานข้าวนะคะ”

“คะแม่”

ต้องตั้งตอรับน้ำเสียงร่าเริง เธอวิ่งเล่นกับเพื่อนอย่างมีความสุข และลืมเรื่องคิ้วยาวๆ ของตัวเองไปเลย

....

มีปัญหา อย่าเก็บ มาเป็นทุกข์
จงสนุก กับการคิด หาทางออก
แม้ต้องพบ ต้องเจอ หลายระลอก
อย่างที่บอก หาทางไป ให้สุดเอเย...

เขียนโดย ... มะยม กลมกลิ้งซิ่งตลอด